

A HÉT ÜZENETEI

Miképpen kedves és figyelmes olvasóim észlelték is, elmúlt heti bölcsekedéseim kellős közepén egyszer csak a Pozsonyban élő tudós politikusnő, Sándor Eleonóra kisebbségügyi fejtegetései jelenültek meg...

De milyen szerencse, hogy nem fordítva történt! Még csak az hiányzott volna, hogy a megnyugtatóan józan, halk beszédű fiatal kutatónő váltson át váratlanul sorok írójának elvénült, kellemetlenül recsegő orrhangjára: „Csurkának, Hornnak mennie kell! Ők az új magyar Szküllá és Kharübdisz, kik szépséges Pannóniánkat elnyeléssel fenyegetik! Siessen hát a felmentő sereg, a pártszövetségbe tömörült, keménykötésű, tökök liberálisok hada!”

Magyarázkozhatnánk akár a végítélet napjáig is, miként kerülhettek ily ildomtalan beszédek az ifjú külhoni hölgy ajkaira. De nem kell, nem mondta őket. Ami nem jelenti, hogy esetleg nem is gondolta... Kicsivel több pluralizmus, liberalizmus, na meg pénz ugyanúgy ráférne az odakinti magyarokra, mint az idebentiekre. Nagyon szoros az összefüggés a magyar glóbusz különböző részei között. Lehet, hogy csak azért lépett akcióba nyomdánk gonosz ördöge, hogy mindezt még szemléletesebbé tegye?

Lobbyzás

Az igazi ok persze jóval prózaibb. Előregedtek a szerkesztőségi gépeink, rakoncátlanok, furcsa és ellenőrizhetetlen dolgokat művelnek. Javítani kéne őket, de nincs rá pénz. Jó ideje vékony jég hátán tengődik már hön szeretett Beszélőnk. Megeshet, hogy épp a finisben, amikor harsan a kürt és egymásnak feszülnek a seregek, konzervatívok és liberálisok, a demokrácia barátai és a diktatúra tartalékosai, mi már csak néhány összetekert dróthuzallal, görbült lemezzel, elrozsdált anyacsavarral tudunk az igazak partjára sietni...

De hagyjuk ezt, panaszoljuk inkább a mások baját!

Az igazság az, hogy egy időben sorok írója is médiaemberként ügyködött. Még ha nem is a „Gombár-rádió”, hanem a Szabad Európánál. Rövid ideig csak, 1989-ben, a rendszerváltás nagy esztendejében.

Persze, kevés munka is elég hozzá, hogy az ember azután már ne gondoljon túl nagyot, módjával dicsőítse csak a müncheni rádiót. Meg ahhoz is elég, hogy megbotránkoztassa, ahogyan a rendszerváltók minálunk a demokratikus magyar nyelvű adások, a BBC, az Amerikai Hangja, a Deutsche Welle s legfőképpen a SZER ügyét kezelték.

„Ne izéljetez már annyit, srácok, azokkal a frekvenciákkal! Emeljetez már ki a sorból, adjatok valami sávot, ahol hallanak is bennünket! Mert aztán megunják az amik, és elveszik a pénz!”

Igy rázogatták a müncheniek, borús jövőképektől elgyötört, a magas polcra felkerült hazai döntéshozók, kormányzatiak és ellenzékiek kabátujait. Nem tudták még, mily erényesek ők!

„Még hogy kiugrani a rajtvonalról! Sportszerűtlenül elébe vágni a pop, rock, girlpop, áruismereti és termékgazdálkodási rádióadóknak!”

Tényleg, mi lett volna, ha így történik? Akkor azt kellett volna konstátálnunk, hogy a SZER elébe vágott a korszerű áruismereti, pop, rock és más egyéb adóknak! Csak mert négy évtizeden át jóformán egyedül tartotta a lelket abban a pár szerencsétlen, elnyomott emberben, aki még nem dobta el a zászlódat. Ugyanígy a széthullott, depresszióba süllyedt külhoni emigrációban is. Meg mert az a még kevésbé demokrata, aki egyáltalán meg mert nyikkanni Kádár alatt, majdnem csak München által kaphatott egy kis felerősítést. Ennyivel is több lehetne a nyugati világról szóló, demokráciára buzdító híradás, és vele együtt az itthoni, belföldi hírkontroll. Ami egy fillérünkbe sem kerül, az amerikaiak fizetik.

De nem, akkor sem! Az ilyenfajta protekciózás teljesen idegen a magyar alkattól... Még talán a nép is fellázadna, ha megtudná, hogy előre vették, mondjuk a SZER-t. Ennyi erkölcs látán még az Egyesült Államok is kénytelen meghajolni. Lassan tényleg ott tart, hogy bezárja ezt a régi boltot...

Konzervatív forradalmár

Az egyik csatornán, a kalandfilmben, az izraeli titkosszolgálat, a MOSZAD tisztalelkű ügynökei élemedett náci szörnyetégeket tettek ártalmatlanná. A másik csatornán popesztivál ment, a talányos hovatarozású Boy George kalapban és szoknyában dalolta: „Hare, Krishna...” A közönség soraiban a külügyminiszter úr sportos sziluettje is feltűnt.

Ez a szombat este, ez az egész ügy nem nagyon tetszhetett Csurka Istvánnak... Pedig hát ez már nem is a fertelmes és romlott Hankiss-tévé. Ez már az új, a nemzeti Nahlik-televízió! Alighanem ez az, ami a legkevésbé tetszik a költőnek...

„Ézért, ennyiért nagy kár lett volna, ha a hívek, bő esztendeje, az elmúlt március 15-én, nemzeties hevültségükben le találják ütni Eörsit, Konrádot vagy Makk Károlyt. Nem voltak már messze tőle. De kár lett volna! Csak azért, hogy ez a Boy kifene, meg Jeszenszky mutogassa magát... Nagyon benötte már ezt az egész udvart a dudva és a gaz, alig látni tőle...”

A konzervatív forradalmárt az teszi – bár ez persze nem a tudományos meghatározása –, hogy csak azért is rálép a verem fedelére. Pedig tudja, hogy nagy üreg tátog alatta. Majd ugrik, repül a téridőben, ha már nem marad más. Csak veszi a tarisznyáját, és indul hátrafelé. Még a célhelyet sem mindig ismeri. A jó cél, akár csak a tizenkettedik imám a hívó süta elől, elrejtőzött az időben, elbújt valahol a múltban. Azt viszont biztosan tudja a konzervatív forradalmár, hogy igen utálja ezt az egész mai kocsmát, a jegyirodákat, műholdakat, készételeket, bankárokat, modernistákat, liberálisokat, centrumpolitikusokat, pubikákat és citylédiket.

A nemeslelkű tizenkilencedik században ebből az érzelmi kirovatkozásból többnyire jámbor romantika, művészetvallás, céhes mesterkedés született. A huszadik században, az erkölcsök általános romlásának idején, bizony majdnem mindig fasizmus.

De nem mindig és nem feltétlenül! Somogyi Győző festőművészt, zöld fundamentalistát és királpárti forradalmárt (írtunk már róla itt, szeretettel) például tizenkét modernistáért, yuppíért vagy liberál-gigerliért sem adnám oda.

Igaz, ő, nem úgy, mint Csurka, soha nem szedné fel csak úgy jókedvében az összes régi talpfát, nem tüntetné el erőszakkal a még kivehető történelmi nyomokat.

Kis János öt betiltaná! Cenzúrázná! – kiáltja világgá Csurka a legutolsó Magyar Fórumban. Akárcsak Aczél, Révai, Knopp, Orbán Viktor és „az MDF centruma”, vélhetően dr. Antall Józséffel az élén. „Ez mind egyremegy, mind egy szálíg betiltogató!” – füstölög a költő.

Ez már aztán tényleg túl van az igazságon! A sajtószabadság bolondjait, hosszú időn át kizárólagos szorgalmazóit egyetlen frivol mozdulattal besorolni a nagy magyar cenzorok panoptikumába...

Csak egyetlen példát, amikor a néhai demokratikus ellenzék, a szamizdat őt, Csurkát vagy bárki népit, nemzetit ne fogadta volna a legtártabb karokkal! A népiek és nemzetiek ötsoros kiadói reklamációit, postai térítvényeit olyan áhitattal publikálta a szamizdat, mintha Shakespeare vagy Goethe tisztelte volna meg legszebb kéziratával. Csak egyetlen ellenpéldát! Legvégén sem Kis János tiltotta be a népi vezért. Éppenséggel ő, Csurka tiltotta ki a lakitelki határból a másikat...

Ajánlás

Most, hogy a nemzeti unió és sajtószabadság ünnepére készülődünk, hagyni kéne kicsikét a sérelmeket. Nem szabadna ennyire kitekerni a valós, megtörtént történelem nyakát. Ezért is emelem szabadelvű márciusi poharam Somogyi Győző, az igazi konzervatív forradalmár tiszteletére. Lám, ő nem a sérelmeim lovagol! Hanem saját abrakoltatású, jó pej huszár lován...